

Arrest

nr. 267 602 van 31 januari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 april 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 maart 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 25 maart 2019 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 4 juni 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een beslissing tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 247 976 van 22 januari 2021 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 11 maart 2021 neemt gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 02/06/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 22/01/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1. van de wet van 15 december 1980*

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid. 1° van de v/wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort, zonder geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

1.5. Op 8 april 2021 dient de verzoekende partij een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.6. Op 21 juni 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) welke een motiveringsplicht inhoudt, van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

“En ce que, la décision attaquée a pour objet d éloigner la requérante du territoire ;

Alors que la décision querellée n'a pas fait l'objet d'une motivation en fait et en droit individualisée ; la partie adverse n'a pas valablement motivé l'acte attaqué puisqu'elle n'a nullement tenu compte de tous les éléments de la cause :

- *situation liée à la vulnérabilité de la requérante : femme seule avec un enfant en bas-age et impossibilité d'être protégée en cas de retour en Irak ;*
- *existence d'une cellule familiale élargie - mère et demi-frère et sœur, tous titulaires d'un titre de séjour en Belgique ;*

En effet, l'ordre de quitter le territoire a été délivré à Madame TALIB sur base de l'article 7, al.1er, 1 de la loi du 15 décembre 1980 « L'intéressé n'est pas en possession d'un passeport valable avec un visa valable. »

La décision querellée n'est donc pas adéquatement motivée et doit être annulée.

La partie adverse n'a pas recueilli toutes les informations nécessaires avant de prendre pareille décision. Elle ne s'est donc nullement prononcée en connaissance de cause. Si la partie adverse avait pris la peine d'entendre la requérante, elle se serait très vite aperçue combien les éléments évoqués ne reflètent pas la réalité.

La partie adverse commet une erreur manifeste d'appréciation et elle statue en violation des principes de bonne administration puisqu'elle ne prend pas en considération tous les éléments liés à la situation en l'espèce.

La motivation querellée ne répond dès lors pas au prescrit de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs.

L'obligation de motivation formelle est une formalité substantielle obligatoire, imposant à l'autorité administrative d'indiquer, dans l'instrumentum même, tant les motifs de droit que les motifs de fait qui ont présidé à l'adoption de l'acte en question.

Tout acte administratif doit reposer sur des motifs de droit et de fait «exacts, pertinents et admissibles en droit », en vue d'éviter que les pouvoirs de l'administration ne soient exercés de manière arbitraire. Une motivation adéquate est une motivation qui permet au destinataire de l'acte de comprendre les raisons, de fait et de droit, qui ont sous-tendu son adoption, afin qu'il puisse apprécier la légalité et la pertinence de la décision et donc l'opportunité de la contester en justice ».

Le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité. Le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier. Le « principe de bonne administration de la préparation avec soin des décisions administratives » ne constitue pas une règle de droit, une décision légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision.

En ne tenant pas compte de l'ensemble des éléments versés au dossier venant largement étayer la demande de la partie requérante ; la partie adverse n'a pas respecté le principe de minutie qui lui incombe.

Le principe de minutie implique notamment de « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause. >>

L'Office des Etrangers n'a pas respecté le devoir de minutie qui ressortit aux principes généraux de bonne administration et qui signifie que l'administration doit préparer ses décisions de manière soigneuse et doit prendre en considération tous les éléments pertinents du dossier. Le devoir de minutie et le principe de prudence paraissent en effet recouvrir une même réalité dans la jurisprudence du Conseil d'Etat.

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

Il ressort de Votre jurisprudence constante que « Or, le Conseil d'Etat a déjà rappelle que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. El n'est manifestement pas le cas en l'espèce. »6

L'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressée ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs - de droit et de fait - qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation

Le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision : grâce à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi.

Le principe de bonne administration, inscrit à l'article 41 de la Charte des Droits Fondamentaux, est un principe général de droit administratif qui s'impose à l'administration dans ses rapports avec tout administré, indépendamment de la légalité de séjour de ce dernier.

En l'espèce, la partie adverse n'a pas fait preuve de bonne administration car n'a pas pris en considération l'ensemble des éléments propres à la requérante et n'a pas adéquatement motivé sa décision.

La partie adverse n'a pas entendu la partie requérante avant de rendre la décision litigieuse.

Le droit d'être entendu est consacré par un principe général du droit de l'UE.

Le droit d'être entendu est un principe général de droit dans l'ordre juridique interne.

Ainsi :

Ce principe a été rappelé par le Conseil d'Etat dans un arrêt en Cassation administrative du 29 octobre 2015 :

« Que dans son arrêt C-249/13 du 11 décembre 2014, en cause Kha/edBoudjUda, la Cour de Justice de l'UE a indiqué en substance que le droit pour une personne à être entendue par une autorité nationale, avant l'adoption par cette autorité de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de la personne concernée, fait partie du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'UE. Le droit à être entendu avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de l'intéressé, est également consacré par un principe généra! de droit dans l'ordre juridique interne. »

L'autorité n'a pas porté une appréciation éclairée, objective et complète et n'a pas tenu compte de l'ensemble des éléments pertinents du dossier puisqu'elle ne fait nullement mention de la question posée par rapport à une éventuelle violation de l'article 3 de la CEDH.

La partie adverse n'en a nullement tenu compte des éléments susmentionnés avant de rendre la décision litigieuse.

Partant, la motivation est insuffisante, l'appréciation est erronée et, par conséquent, la décision querellée doit être annulée."

2.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

« En ce que la partie adverse ne prend pas en considération tous les éléments spécifiques à la situation privée et familiale de Madame M. (...);

La partie adverse n'en a nullement tenu compte avant de rendre la décision litigieuse et n'a donc nullement procédé à une mise en balance des intérêts en présence.

Or, l'article 8 de la CEDH vise à la fois la vie familiale et la vie privée :

La partie adverse n'a nullement fait apparaître dans sa motivation quelle aurait eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte aux droits fondamentaux de Madame dans le respect de sa vie familiale et privée.

La partie adverse n'a nullement cherché à savoir quelle était la situation actuelle de la requérante et ses craintes bien réelles en cas de retour en Irak.

Partant, la motivation ne contient aucun élément de vie privée et familiale et, par conséquent, la décision querellée doit être annulée.

De même la partie adverse ne tient nullement compte d'une violation de l'article 3 de la CEDH si la requérante devait être éloigné du territoire.

La protection de l'article 3 est « absolument absolue » : aucune exception ne saurait exclure son application : » La garantie de l'article 3 joue, dès lors que la mesure d'éloignement du territoire fait courir à l'étranger un risque réel de subir un traitement quelle que soit sa nature ou l'origine de ce risque. >>

La partie requérante a fait état des risques quelle encourrait en cas de retour en Irak. D'une part, il y a la famille de son mari porté disparu qui la persécuterait eu égard au fait que Madame a quitté l'Irak en emmenant l'enfant en dehors de l'Irak et d'autre part, il y a la situation sécuritaire de l'Irak en général et de Bagdad plus spécifique qui demeure largement volatile.

La partie adverse fait totalement l'impasse de cette problématique dans la décision querellée, i

De même, la partie adverse ne se pose nullement la question de la possibilité d'éloigner la requérante du territoire eu égard à la pandémie CO VID-19 et l'impossibilité de voyager vu l'interdiction de voyages non essentiels.

La décision querellée doit être annulée."

2.3. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en het tweede middel gezamenlijk behandeld.

2.4. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekende partij zich in het eerste middel wenst te beroepen op een schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden volledig ontbreekt. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve onontvankelijk.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag betrekking heeft op de niet-terugwijzing van erkende vluchtelingen en gezien het declaratief karakter van de erkenning van de status van vluchteling, ook de asielzoekers wat *in casu* niet kan worden aangevoerd gezien op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing de vluchtelingenstatus was geweigerd aan de verzoekende partij en het beroep tegen deze weigeringsbeslissing was verworpen. De verzoekende partij heeft pas na het nemen van de bestreden beslissing opnieuw een verzoek om internationale bescherming ingediend. Dit verzoek is bovendien intussen niet-ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal op 21 juni 2021 en er blijkt niet dat de verzoekende partij tegen voormelde beslissing een beroep heeft ingesteld.

2.5. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurs- of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus

enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

2.6. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze beslissing genomen is. Het bestreden bevel vermeldt duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt. Zij verwijst immers naar de toepassing van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt *in concreto* vast dat op 2 juni 2020 door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming werd genomen en dat het beroep tegen deze beslissing op 22 januari 2021 door de Raad werd verworpen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, dat de verzoekende partij in het bezit is van een geldig paspoort zonder geldig visum. De verwerende partij motiveert tot slot dat aan de verzoekende partij een termijn van dertig dagen wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

De verzoekende partij weerlegt deze concrete vaststellingen niet. Ze maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Bovendien hebben voormelde motieven wel degelijk betrekking op het individuele geval van de verzoekende partij. De Raad merkt in dit verband ook nog op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is.

Waar de verzoekende partij meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met haar kwetsbaarheid bij een terugkeer naar Irak gelet op het feit dat zij een alleenstaande vrouw is met een zeer jong kind en gelet op de onmogelijkheid om beschermd te worden, alsook dat geen onderzoek blijkt naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, dat zij gewezen heeft op de risico's die zij loopt bij een terugkeer naar Irak, verwijst de Raad naar wat hieromtrent gesteld wordt in punt 2.11. Waar zij eveneens meent dat de formele motiveringsplicht geschonden is doordat uit de motieven niet blijkt dat rekening werd gehouden met het privé- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM en het bestaan van een familiale cel met haar moeder, halfbroer en -zus, die allen een verblijfsrecht hebben in België, verwijst de Raad naar de uiteenzetting onder punt 2.14. Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij zich geenszins de vraag stelt naar de mogelijkheid om haar te verwijderen gelet op de COVID-19 pandemie en de onmogelijkheid tot reizen gelet op het verbod op niet-essentiële reizen, verwijst de Raad naar de vaststellingen in punt 2.12.

Uit de voormelde punten blijkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was hierover te motiveren in de thans bestreden beslissing.

Een schending van de formele motiveringsplicht, die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt wanneer de formele motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze bepaling kon in voorliggende zaak niet worden aangewend en de bestreden beslissing werd dan ook formeel gemotiveerd. Een schending van artikel 4 van de wet van 29 juli 1991 blijkt bijgevolg niet.

2.8. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat de middelen worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.9. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending opwerpt.

2.10. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partijen (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

2.11. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar kwetsbare situatie als alleenstaande vrouw met een zeer jong kind en de onmogelijkheid om beschermd te worden in geval van terugkeer naar Irak.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen. Zij toont geenszins aan dat zij een alleenstaande vrouw is, zoals ook blijkt uit het arrest nr. 247 976 van 22 januari 2021 van de Raad. Zelfs in het geval zij een alleenstaande vrouw is met een zeer jong kind,

beperkt zij zich tot loutere beweringen dat zij omwille van dit feit op zich kwetsbaar is en tot de bewering dat zij niet zal beschermd worden in geval van terugkeer naar Irak, waarbij nog dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij al helemaal niet verduidelijkt waartegen zij beschermd dient te worden. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er relevante elementen zijn waarmee de verwerende partij te onrechte geen rekening heeft gehouden of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

In zoverre de verzoekende partij met dit betoog wenst te verwijzen naar haar asielrelaas en betreffende het betoog dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle pertinente elementen van het dossier daar zij geen melding maakt van een onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, dat zij geenszins is nagegaan wat de actuele situatie is van de verzoekende partij en wat haar reële vrees is bij een terugkeer naar Irak, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met een schending van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering, dat zij melding heeft gemaakt van de risico's die zij loopt in geval van terugkeer naar Irak, dat enerzijds er de familie is van haar verdwenen echtgenoot die haar zal vervolgen gezien zij Irak heeft verlaten en haar kind buiten Irak heeft meegenomen en dat anderzijds er de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder is die zeer volatiel blijft, dat de verwerende partij deze problematiek genegeerd heeft in de bestreden beslissing, wijst de Raad op wat volgt.

Vooreerst blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat de verzoekende partij melding heeft gemaakt van de risico's die zij meent te lopen bij een terugkeer naar Irak, en aldus met het door de verzoekende partij ingediende verzoek om internationale bescherming en erop wees dat op 2 juni 2020 door de commissaris-generaal een negatieve beslissing inzake het verzoek werd genomen en dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad verworpen werd op 22 januari 2021.

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in zoverre het de vrees voor haar leven en dat van haar kind en de vrees voor vervolging en het ontnemen van haar dochter door de schoonfamilie en de vrees voor het geweld in Irak en meer bepaald Bagdad betreft, vond reeds op 2 juni 2020 plaats door de commissaris-generaal naar aanleiding van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. De verzoekende partij tekende beroep aan tegen voornoemde beslissing zodat de Raad eveneens een onderzoek deed naar de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, met name op 22 januari 2021.

De Raad wijst erop dat niet bijkomend dient te worden onderzocht of gemotiveerd omtrent een vermeende schending van deze bepaling als reeds een onderzoek naar de voorgehouden schending werd gevoerd en benadrukt in dit verband dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. In de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk heeft het EHRM geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

In het kader van het verzoek tot internationale bescherming, ingediend door de verzoekende partij, nam de commissaris-generaal op 2 juni 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze zienswijze werd vervolgens door de Raad bevestigd op 22 januari 2021 bij arrest nr. 247 976.

In de beslissing van 2 juni 2020 wordt gesteld: *“U vreest bij terugkeer naar Irak enerzijds om gedood te worden door S.M. en anderzijds dat uw dochter zou worden afgenomen door uw schoonfamilie. U kan het CGVS hier echter niet van overtuigen en wel omwille van de volgende redenen.*

Wat betreft uw problemen met uw schoonfamilie dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaart dat u sinds de verdwijning van uw man vreest voor uw schoonfamilie, meer bepaald dat zij uw dochter in uw plaats zouden willen opvoeden en u zouden dwingen om met uw schoonbroer te trouwen. Het CGVS gelooft echter niet dat uw echtgenoot verdwenen is en wel om de volgende redenen.

Eerst en vooral omdat uw halfzus, H.F. (ov ...), bij haar CGVS-interview bij de DVZ hierover niets heeft vermeld. Dit is zeer opmerkelijk, gezien zij volgens uw verklaringen op het moment van de verdwijning

bij u en uw man inwoonde en het hele gebeuren dus van dichtbij zou moeten hebben meegemaakt (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.8; p.12). Het totaal niet vermelden van de verdwijning van haar schoonbroer, die op dat moment ook financieel instond voor de hele familie, doet reeds een eerste belangrijke afbreuk aan de geloofwaardigheid van voornoemd feit.

Voorts legt u vage en volatiele verklaringen af betreffende wie uw echtgenoot zou hebben ontvoerd en om welke reden. Het ene moment vertelt u dat u initieel dacht dat de ouders dezelfde personen waren die uw vader hebben bedreigd zonder hiervoor verdere concrete indicaties te hebben (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.26-27). U woonde reeds sinds 2012 samen met uw echtgenoot die tot zijn ontvoering in 2017 nooit problemen met milities heeft gekend (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.19). Uw vader vertrok reeds in 2015 uit Irak hetgeen het weinig plausibel maakt dat men dan plots in 2017 uw man zou ontvoeren omwille van uw vader, te meer die geenszins een hoog profiel had (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.5).

Op een ander moment zegt u dan weer het niet te weten door wie uw man werd ontvoerd (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.18), en nog een ander moment linkt u zijn verdwijning uiteindelijk aan de inbraak bij u thuis en de inname van uw huis door S.M. (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.19). Dit laatste is echter weinig aannemelijk gezien u op het moment van de verdwijning van uw man nog nooit van S.M. had gehoord en niet eens wist dat hij uw huis bewoonde. U zegt hierop dat S.M. uw man misschien volgde (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.19).

Het is echter hoogst onwaarschijnlijk dat S.M. uw echtgenoot zou volgen en ontvoeren terwijl die toevallig door Ghazalya rijdt, zonder dat de twee elkaar op dat moment kennen of zonder dat uw man ooit problemen had met de milities (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.19). Het feit dat u zijn verdwijning linkt aan voornoemde andere gebeurtenissen maakt het hele verhaal net nog ongeloofwaardiger.

Ten derde komt het zeer bevreemdend over dat u vier dagen heeft gewacht na de verdwijning van uw man om aangifte te doen bij de politie (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.18). Gevraagd naar de reden waarom u wachtte, antwoordt u dat uw moeder u dit adviseerde om niet onnodig commotie te veroorzaken (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.18).

Dit klinkt echter als een zeer zwakke reden. Doorgevraagd waarom u niet meteen aangifte zou doen en wat hiervan het risico zou kunnen zijn, weigert u concreet te worden en besluit u vaagweg dat uw moeder het u aanraade en dat zij verstand heeft van de wetten (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.13).

U slaagt er dus niet in duidelijkheid te scheppen over de reden waarom u pas vier dagen de verdwijning van uw man aangifte zou doen, hetgeen zowel de aangifte als de verdwijning op zich minder aannemelijk maakt.

Betreffende de reactie en de stappen die uw schoonfamilie ondernam naar aanleiding van de ontvoering van uw man dient vooreerst opgemerkt te worden dat u hier niets over verteld heeft tijdens eerste onderhoud. Hoewel hier niet expliciet naar gevraagd werd kwam de verdwijning van uw man en de stappen die ondernomen werden om hem terug te vinden uitvoerig aan bod, dit nog los van het algemene relaas. Gezien in de Iraakse context redelijkerwijs kan aangenomen worden dat de familie van de man een cruciale rol speelt en meer dan waarschijnlijk beslissend is, kan niet worden ingezien dat u hieromtrent dan ook niets zegt tijdens het eerste onderhoud. Wanneer u daar tijdens het tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk naar wordt gevraagd, blijkt u ook hier vaag en weinig concreet over te zijn. U geeft wel aan dat ze ook apart een aangifte hebben gedaan van zijn verdwijning, maar weet niet wanneer (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.17). U zegt verder met hen samen gewerkt te hebben om uw man te vinden, maar doorgevraagd stelt u vaagweg dat jullie elkaar alleen op de hoogte hielden van de ziekenhuizen en politiekantoren waar jullie naartoe gingen zonder dit verder te concretiseren (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.17-18). Het niet vermelden van uw schoonfamilie en de weinige en bovendien vage informatie die u kunt geven met betrekking tot hun pogingen uw man terug te vinden komen dan ook weinig aannemelijk over. Opnieuw schaadt uw gebrekkige relaas over de acties van uw schoonfamilie na de vermeende ontvoering van uw man de volledige geloofwaardigheid van diens verdwijning.

In de lijn van voorgaande is het evenzeer weinig aannemelijk dat u zo weinig kennis heeft over het verdere verloop van het onderzoek naar uw echtgenoot zijn verdwijning. U weet niet of er ooit iemand ivm de zaak werd ondervraagd of gearresteerd (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.19.) Na uw vertrek uit Irak heeft u eigenlijk weinig tot niets ondernomen om meer informatie te bekomen over het onderzoek (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.19; CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.18, p.23). Nochtans neemt u wel een advocaat onder de arm om in uw afwezigheid de zaak rond uw gekraakte huis op te volgen. Gevraagd waarom u diezelfde advocaat ook niet de opdracht heeft gegeven om het verdwijningsonderzoek op te volgen, antwoordt u dat een advocaat veel geld kostte (CGVS Notities van

het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.23). Het is echter onlogisch dat u wel een advocaat wilt betalen om de eigendomszaak van uw huis op te volgen, maar niet het verdwijningsonderzoek naar uw man, gezien er redelijkerwijs kan verwacht worden dat de tweede zaak u nauwer aan het hart ligt dan de eerste. Bijgevolg voedt u opnieuw het vermoeden dat uw echtgenoot niet werkelijk is verdwenen en er dus ook geen onderzoek naar hem loopt.

Al het bovenstaande in acht gehouden, maakt u het niet aannemelijk dat uw man op een dag plotseling is verdwenen. Gezien u geen zicht geeft op de werkelijke verblijfplaats van uw echtgenoot, kan er redelijkerwijs aangenomen worden dat hij nog steeds probleemloos in Bagdad verblijft. Immers, indien ook hij bedreigd zou zijn geweest door S.M. en omwille van die reden zou zijn gevlucht, dan ziet het CGVS geen reden waarom u een ontvoering zou uitvinden.

Gezien er geen ernstig geloof kan worden gehecht aan de verdwijning van uw man, worden logischerwijs ook uw beweerde problemen met uw schoonfamilie zonder oorzaak. Het CGVS wordt in deze indruk bevestigd door het feit dat u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud hier niets over heeft verteld. Het is pas tijdens het tweede persoonlijke onderhoud dat u nog een heel verhaal vertelt over problemen met uw schoonfamilie.

Gevraagd waarom u noch bij DVZ, noch bij uw eerste persoonlijke onderhoud hierover iets heeft gezegd, antwoordt u dat u zich vorige keer beperkte tot de vragen en moe was omwille van de vasten (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.4-5). Deze redenering volstaat echter geenszins om één van de hoofdredeën van uw vlucht uit Irak niet te vermelden en tast daardoor nogmaals uw algemene geloofwaardigheid aan. Bijgevolg kan u het niet aannemelijk maken dat u omwille van de verdwijning van uw man problemen kreeg met uw schoonfamilie.

Wat betreft de dreiging door S.M. dient het volgende te worden opgemerkt. U verklaart dat u pas ontdekte dat uw huis in Ghazalya werd gekraakt door ene S.M. ergens in april 2017, nadat u een vastgoedmakelaar naar daar stuurde om het huis te laten verhuren (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.15-16). Het huis stond al leeg sinds u het samen met uw man had aangekocht in 2011 (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.15-16).

U bent er slechts één keer zelf geweest vlak nadat u het had gekocht en had geen contact met buurtbewoners daar, waardoor u geen idee had wat er met het huis gebeurde (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.24). Dit is op zich reeds opmerkelijk, maar nog opmerkelijker is uw besluit om in april 2017 dan plots over te gaan tot de verhuur van het huis waar u bijna zes jaar lang niet naar had omgekeken.

U verklaart dat u op dat moment het huis wou verhuren omdat u geld nodig had nadat recent uw goud was gestolen en uw man was ontvoerd (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.13). Gezien er echter geen ernstig geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van uw man, is het ook niet duidelijk waarom u halverwege 2017 plots besloot het huis te verhuren. Naast deze opmerkelijke gang van zaken is het ronduit ongeloofwaardig dat de kraker in uw huis dan nog eens lid blijkt te zijn van de milite Abu Fadhel al Abbas en u vervolgens met de dood bedreigt.

Ten eerste weet u bijna niets over de vermeende banden van S.M. met de milite Abu Fadhel al Abbas. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS vertelt u dat u via uw advocaat voor het eerst hoorde dat S.M. lid was van de milite Abu Fadhel al Abbas, nadat deze uw advocaat na uw vertrek uit Irak telefonisch had bedreigd (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.20). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud vertelt u echter dat S.M. u zelf aan de telefoon vertelde dat hij lid was van de milite (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.26).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, grijpt u terug naar uw eerste verklaring en zegt u dat u al een vermoeden had dat hij lid was van de milite toen hij u opbelde, maar dat dit vermoeden later werd bevestigd door uw advocaat (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.26). Deze uitleg is echter niet in staat om de tegenstrijdigheid op te heffen en dus wordt het CGVS gesterkt in haar indruk dat S.M. -mocht hij al bestaan- geen aanwijsbare banden heeft met de milite Abu Fadhel al Abbas.

Voorts is het ook onduidelijk hoe S.M. aan uw telefoonnummer kwam om u te bedreigen. U ziet als mogelijke verklaring de theorie van uw advocaat, met name dat S.M. diegene is die uw man heeft ontvoerd en via hem uw telefoonnummer is te weten gekomen (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.16). Zoals eerder echter reeds werd uiteengezet is het volstrekt ongeloofwaardig dat S.M. uw echtgenoot heeft ontvoerd, gezien dit zou moeten betekenen dat S.M. op een dag de eigenaar van het huis dat hij heeft gekraakt door Ghazaliya ziet rijden en besluit deze te ontvoeren terwijl zij elkaar op dat moment nog nooit hadden ontmoet en terwijl u noch uw man zelfs maar wisten dat jullie huis was gekraakt. Het feit dat u opnieuw de ongeloofwaardige verdwijning van uw man linkt aan de dreigtelefoon, doet belangrijke afbreuk aan de volledige geloofwaardigheid van de bedreigingen.

Volledigheidshalve dient er ook op gewezen te worden dat u de dreigtelefoon ontving op 14 mei 2017 en diezelfde dag nog besloot naar de gerechtelijke notaris te stappen om een bevel te laten uitvaardigen

dat S.M. uw huis moet verlaten (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.16). Het is echter opmerkelijk dat, indien uw angst van S.M. werkelijk zo groot was dat hij één van de hoofdredenen vormde waarom u Irak verlaten heeft, u daarna pas Irak verliet op 19 oktober 2017, meer dan vijf maanden later. Dat u enerzijds stelt angst te hebben dat S.M. u zou doden waardoor u het land diende te verlaten, maar anderzijds nog vijf maanden na de dreigtelefoon in het land bleef kan moeilijk in overeenstemming met elkaar worden gebracht.

Gezien u weinig aannemelijke verklaringen kunt afleggen over S.M. en zijn banden met de sjitische milities, over de manier waarop hij aan uw contactgegevens zou kunnen komen en uw beslissing nog vijf maanden te blijven na deze dreigtelefoon rechtstreeks in strijd is met uw reële angst voor hem, wordt uw gehele relaas over de bedreigingen ongeloofwaardig. Het CGVS acht het op zich niet onmogelijk dat uw (tweede) huis mogelijks werd gekraakt door een onbekende man, maar dat deze een prominent lid zou zijn van de militie Abu Fadhel al Abbas en u met de dood bedreigde is geheel ongeloofwaardig.

Gezien u de verdwijning van uw man niet aannemelijk kan maken, zijn er geen redenen om u als alleenstaande vrouw te beschouwen. Immers, omdat u geen zicht geeft op de werkelijke verblijfplaats van uw echtgenoot kan er redelijkerwijs worden aangenomen dat hij nog steeds probleemloos in Bagdad verblijft.

Betreffende de problemen van uw familie dient vooreerst gesteld te worden dat u sinds 2012 niet meer bij uw familie woont en er geen (geloofwaardige) indicaties zijn dat u omwille van hen geviséerd zou worden. Sinds 2012 woonde u samen met uw echtgenoot elders in de wijk Mansour, waar hij duurzaam werk had, en u kende geen persoonlijke problemen tot de beweerde ontvoering van uw man en de dreigementen van S.M. in 2017 die beiden niet aannemelijk zijn (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.8; p.10).

Uw (stief)vader is reeds sinds 2015 in België terwijl u zelf nog meer dan twee jaar na zijn vertrek in Irak bleef, waarbij u in die twee jaar geen problemen ondervonden hebt die een duidelijke link zouden kunnen hebben met uw vader zijn asielmotieven. Bijgevolg heeft de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw (stief)vader in België geen gevolg voor uw eigen asielaanvraag.

Ter zijde kan ook opgemerkt worden in verband met de vermeende brand na het vertrek van uw (stief)vader op uw ouderlijke woonst, dat u opnieuw niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze is voorgevallen.

U verklaart dat het huis waar u met uw echtgenoot woonde vlakbij uw ouderlijke woonst was (op 10 minuten wandelen aan de overkant van de straat) (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.7). Het is dan ook vreemd dat de vervolgers van uw familie een leegstaand huis in brand zouden steken als ze hen zouden willen treffen, terwijl uw familie zelf gewoon verhuisd is naar de overkant van de straat. Bovendien vergist u zich meerdere malen over het moment waarop deze brand zou hebben plaatsgevonden. Eerst zegt u dat het in 2016 was (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 29/01/2020 p.5), dan zegt u dat u het niet goed meer weet maar denkt dat het in 2015 was (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.8). U weet wel nog dat uw familie een dreigbrief ontving op 30/07/2015 en dat de brand ongeveer een maand later was (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.9). Geconfronteerd met het feit dat de brand dan nooit in 2016 kon hebben plaatsgevonden want dit zou betekenen dat het minstens zes maanden na de dreigbrief zou zijn, houdt u vol aan 2016, al weet u niet meer precies wanneer in 2016 (CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud van 09/03/2020 p.9). Dit alles maakt dat uw relaas ivm de brand op uw ouderlijk huis niet eenduidig en samenhangend is, hetgeen opnieuw afbreuk doet aan uw algemene geloofwaardigheid.

U diende uw verzoek tot internationale bescherming in België in op 25/03/2019 nadat uw moeder, halfbroer en halfzus op 31/01/2019 hetzelfde hadden gedaan. Uw moeder en halfbroer deden in december 2019 echter afstand van hun verzoek. In hoofdte van uw halfzus wordt door het CGVS een weigeringsbeslissing genomen omwille van de ongeloofwaardigheid van de brand in uw ouderlijk huis en het gebrek aan een persoonlijke vervolgingsvrees n.a.v. de ontvangen dreigbrief.

Uw documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. (...)

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak wordt het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org/> en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance/>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief het gedeelte van de Baghdad Belts gelegen in de provincie Bagdad, waaronder Tarmiya, Taji, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Besmayah, Nahrwan, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat deze grondig is gewijzigd sinds 2017. De toenmalige eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIL-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIL had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Het aantal dodelijke burgerslachtoffers is vanaf 2017 sterk beginnen dalen. In november 2018 rapporteerde UNAMI dat het aantal slachtoffers in 2018 het laagste was in zes jaar tijd. Ook het aantal geweldincidenten is sinds de overwinning op ISIL over de hele lijn teruggelopen. Deze trend hield heel 2018 aan. Verschillende bronnen bevestigen een algemene daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2018 in vergelijking met 2017.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de activiteiten van ISIL in Bagdad en de Baghdad Belts in 2018-2019 beperkt waren nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017. ISIL heeft wel nog actieve cellen in het noordelijke en westelijke gedeelte van de Baghdad Belts.

Vanuit de gebieden waar het traditioneel steun heeft genoten, is ISIL nog steeds in staat om aanvallen uit te voeren in het stedelijk centrum van Bagdad.

ISIL bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor een strategie van terreur door bomaanslagen. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIL gepleegde zware aanslagen plaats. ISIL is echter nog steeds in staat om kleinschalige aanvallen uit te voeren. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het merendeel van deze aanvallen door ISIL vindt plaats in de Baghdad Belts, met name in de districten Tarmiya, Taji en Latifiya al is het aantal incidenten, en het aantal burgerdoden dat hierbij valt, nog steeds beperkt.

Het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt is echter niet langer toe te schrijven aan ISIL. Anno 2018-2019 is de belangrijkste trend in het geweld in Bagdad dat het bijna allemaal persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld betreft.

Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het offensief dat ISIL vanaf juni 2014 in bepaalde delen van Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid.

Deze prominent aanwezige sjiitische milities - die officieel deel uitmaken van de ISF en onder de paraplu van de PMU werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad. Deze sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIL verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de (andere delen van de) ISF.

Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de Iraakse federale strijdkrachten (leger, federale politie, lokale politie) en PMU-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen.

Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2019 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt niet aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Bij arrest nr. 247 976 van 22 januari 2021 stelt de Raad onder meer:

“Aangaande verzoeksters vrees voor vervolging omwille van het gegeven dat ze een vrouw is, blijkt dat in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt gemotiveerd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt een alleenstaande vrouw te zijn in geval van terugkeer naar Irak. Verzoekster kan niet nuttig verwijzen naar de landeninformatie teneinde te besluiten dat het loutere feit een vrouw te zijn een gegronde vrees voor vervolging zou vormen. Verzoekster betreft deze algemene landeninformatie evenmin concreet op haar persoon of persoonlijke situatie.

Waar verzoekster een vrees aanhaalt omwille van het toebehoren tot de soennitische strekking, wordt vastgesteld dat nergens in de informatie in het administratief dossier of de door verzoekster aangehaalde informatie wordt geadviseerd om aan elke soennitische, Irakese vrouw een vorm van internationale bescherming te bieden. Verzoekster dient in concreto aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoekster betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar zij in gebreke blijft (zie infra).

Wat betreft haar vrees voor haar minderjarige dochter S. beperkt verzoekster zich tot het louter poneren van een algemene vrees in hoofde van haar dochter en het verwijzen naar algemene landeninformatie, maar laat zij na concrete elementen aan te voeren die aantonen dat haar dochter S. persoonlijk zal worden bedreigd en vervolgd in geval van terugkeer naar Irak.

8. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat in casu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

9. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus toont verzoekster gelet op het voormelde niet aan dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Inzake de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, de aanvullende nota van 23 december 2020 mee in acht genomen, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster stelt onder verwijzing naar algemene informatie in het verzoekschrift dat de situatie ernstig verslechterd is na de protesten van de bevolking die begonnen in oktober 2019 en de spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran die zich afspelen op Irakees grondgebied. Uit de verstrekte informatie kan blijken dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij protestacties tegen de regering en dat er gewelddadige confrontaties mee gepaard gaan. Dit (politiek) geweld is echter doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Wat betreft het conflict tussen Iran en de VS in Bagdad dient opgemerkt dat dit zich uit in aanvallen op militaire installaties van de VS in Bagdad en aldus evenzeer doelgericht van aard is.

In het verzoekschrift wordt verder betoogd dat geen gewag gemaakt wordt van de impact van de sanitaire situatie ten gevolge van Corona-Covid 19 en dat verweerder zich niet buigt over de neveneffecten van de coronacrisis, met name de opkomst van ISIS en economische instorting door de daling van de olieprijs. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie over de gevolgen van de corona-pandemie en de socio-economische situatie volstaan niet om in concreto aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een verhoogd risico op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zouden vormen.

Waar verwezen wordt naar verzoeksters specifiek profiel van soennitische vrouw, dient vooreerst opgemerkt dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft. De door verzoekster in het verzoekschrift aangehaalde informatie, waaruit verzoekster afleidt dat de meeste vermiste personen in Irak voornamelijk soenniet zijn, bericht over ontvoeringen in het kader van protesten en betogingen. Verzoekster toont niet aan een profiel te hebben dat aanleiding kan geven tot een ontvoering in het kader van protesten, noch dat deze protesten en daaruit voortvloeiende ontvoeringen nog een actueel karakter hebben. Waar verzoekster verwijst naar het feit dat ze een alleenstaande vrouw is, herneemt de Raad dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar man daadwerkelijk verdwenen is, zodat evenmin aannemelijk is dat zij een alleenstaande vrouw is in geval van terugkeer naar Irak. Het loutere gegeven dat verzoekster vrouw is en dat haar dochter eveneens van het vrouwelijk geslacht is, kunnen niet aanzien worden als “persoonlijke omstandigheden” die maken dat verzoekster en haar

dochter, in vergelijking met andere personen, een verhoogd risico zouden lopen om slachtoffer te worden van willekeurig geweld in Bagdad.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

De verzoekende partij heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat zij nood heeft aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, in zoverre het gaat om een onderzoek naar de door de verzoekende partij aangehaalde elementen omtrent de vrees voor haar leven en dat van haar kind omwille van de door haar aangehaalde problemen met de schoonfamilie en omtrent het risico op het lijden van ernstige schade omwille van het volatiel geweld in Irak, en in Bagdad in het bijzonder.

De verzoekende partij maakt met haar eerder summier betoog niet concreet aannemelijk op welke wijze de onderzoekspllicht van de verwerende partij betreffende haar vrees voor hun leven en haar bezorgdheid omwille van het geweld, in het licht van artikel 3 van het EVRM, *in casu* ruimer zou zijn dan het onderzoek naar aanleiding van het verzoek tot internationale bescherming. Zij verduidelijkt niet welke elementen die zij aanbrengt, niet reeds werden beoordeeld in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming of op welke wijze de beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM betreffende haar vrees voor hun leven en haar bezorgdheid omwille van het geweld *in casu* verschilt van de beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij *in casu* niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op de beslissing van de commissaris-generaal van 2 juni 2020 en op het arrest van de Raad van 22 januari 2021 waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven te lezen die terug te vinden zijn in voornoemde beslissing van de commissaris-generaal en in voornoemd arrest van de Raad. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven, nu uit de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat de verzoekende partij kennis heeft genomen van voornoemde beslissing en het voornoemde arrest aan haar werd betekend.

Waar de verzoekende partij aldus wijst op het gebrek aan bescherming bij terugkeer gelet op het feit dat zij een alleenstaande vrouw is met een minderjarig kind, het feit dat de familie van haar verdwenen echtgenoot haar zal vervolgen daar zij Irak heeft verlaten en haar kind heeft meegenomen en het feit dat de veiligheidssituatie in Irak en meer specifiek in Bagdad, uiterst volatiel is, kan de Raad slechts vaststellen dat deze elementen reeds door de commissaris-generaal en vervolgens, in beroep, door de Raad beoordeeld werden, minstens maakt de verzoekende partij ter gelegenheid van haar verzoekschrift het tegendeel niet aannemelijk. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de gemaakte analyses van de commissaris-generaal en van de Raad niet langer actueel zouden zijn. Evenmin maakt zij aannemelijk dat de verwerende partij in die omstandigheden een bijkomend onderzoek zou hebben moeten maken of bijkomend moest motiveren over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Uit niets blijkt dat de verzoekende partij met voorgaand betoog gegevens aanbrengt over haar persoonlijke of de algemene situatie in Irak die niet reeds voorlagen in het kader van de procedure voor de commissaris-generaal of, daarna, in het kader van het beroep bij de Raad en die een andere beoordeling over het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM zouden rechtvaardigen en waarmee de verwerende partij alsdan gehouden was rekening te houden of over te motiveren.

Door thans opnieuw gewag te maken van een vrees in geval van terugkeer naar Irak, de problemen met haar schoonfamilie en het geweld, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij ondanks het reeds afgewezen verzoek tot internationale bescherming, alsnog genoopt was een nieuw onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Irak.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

De verzoekende partij toont geenszins aan dat er voor haar een onmogelijkheid bestond om het grondgebied te verlaten waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

2.12. Voorts betoogt de verzoekende partij ook dat de verwerende partij zich geenszins de vraag stelt naar de mogelijkheid om haar te verwijderen gelet op de COVID-19 pandemie en de onmogelijkheid tot reizen, gelet op het verbod op niet-essentiële reizen.

De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De verzoekende partij toont vooreerst niet aan dat zij of haar minderjarig kind door het coronavirus besmet zijn of dat zij symptomen hebben en een medische behandeling nodig hebben. Voorts maakt zij geenszins *in concreto* aannemelijk dat de nodige medische zorgen in geval van besmetting niet aanwezig zouden zijn in Irak. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij met bovengenoemd algemeen betoog thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij dan ook geenszins aannemelijk dat er in het licht van artikel 3 van het EVRM redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

De verzoekende partij toont voorts niet aan dat het bestreden bevel niet uitgevoerd kan worden. Door louter te wijzen op de COVID-19 pandemie, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Irak. Zij stelt weliswaar dat er een verbod is op niet-essentiële reizen, doch toont op geen enkele wijze aan dat de thans bevolen terugkeer naar Irak moet aanzien worden als een niet-essentiële reis die verboden is. In de eerste plaats moet hieromtrent worden opgemerkt dat de terugkeer van eigen onderdanen naar het land van herkomst of het land waarvan zij de nationaliteit bezitten niet valt onder de gebruikelijke betekenis van een “reis”. De verzoekende partij toont verder niet aan welke rechtsnorm haar het verbod oplegt om terug te keren naar Irak. Voor zover kan worden aangenomen dat er sprake was van een “reisverbod” moet er bovendien op worden gewezen dat het middel op dit punt thans juridische grondslag mist nu er heden geen sprake is van een algemeen reisverbod vanuit België en het hoe dan ook slechts een tijdelijk gegeven betrof. Nu de verzoekende partij tot op heden niet gedwongen werd het grondgebied te verlaten, toont zij dan ook niet aan welk belang zij nog heeft bij haar betoog.

De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij rekening diende te houden met de COVID-19 pandemie en het verbod op niet-essentiële reizen of hierover diende te motiveren.

2.13. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing op foutieve, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.14. Voorts betoogt de verzoekende partij dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat rekening werd gehouden met haar ruime familiale cel met haar moeder, halfbroer en -zus, die allen een verblijfsrecht hebben in België, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van haar privé- en familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM en dus niet is over

gegaan tot een belangenafweging, dat de verwerende partij in haar motivering niet heeft aangetoond dat zij de bezorgdheid heeft gehad om een correct evenwicht te bekomen tussen het geviseerde doel en de ernst van de inmenging in haar recht op een privé- en familieleven, dat de bestreden beslissing geen motivering bevat over haar privé- en familieleven. De verzoekende partij betoogt ook dat de verwerende partij niet heeft onderzocht wat haar actuele situatie en angsten zijn bij een terugkeer naar Irak.

2.14.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

2.14.2. Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150). Verder wijst de Raad erop dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, een feitenkwestie is.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij meent dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met haar ruime familiale cel met haar moeder, halfbroer en -zus, die allen een verblijfsrecht hebben in België.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen echtgenoten, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, *Ezzouhdi v. Frankrijk*, § 34).

Door louter te stellen dat zij een ruime familiale cel heeft die bestaat uit onder meer haar moeder, halfbroer en -zus, die allen een verblijfsrecht hebben in België, maakt de verzoekende partij een beschermingswaardig gezinsleven niet aannemelijk en toont zij geenszins het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat er op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing sprake is van afhankelijkheidselementen die verder gaan dan gewone affectieve relaties. De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat zij een beschermingswaardig familie- en gezinsleven heeft met haar moeder, halfbroer en -zus in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Door enkel te laten uitschijnen dat zij zich kan beroepen op een familiaal leven met haar moeder, halfbroer en -zus, zonder verdere verduidelijking of stavingstukken, toont de verzoekende partij ook geenszins aan dat er sprake is van dermate intense en hechte sociale banden waardoor zij ook allerminst aantoonbaar dat er op grond van de familiebanden sprake is van een beschermingswaardig privéleven.

Gelet op het niet voorhanden zijn van een beschermingswaardig gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar moeder, halfbroer en -zus, minstens toont de verzoekende partij het bestaan hiervan niet aan, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij niet heeft onderzocht wat haar actuele situatie en angsten zijn bij een terugkeer naar Irak, in zoverre dit betoog betrekking heeft op een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, is dan ook niet dienstig.

2.14.3. In zoverre de verzoekende partij zou wensen te wijzen op haar gezinsleven met haar minderjarig kind, kan de Raad enkel vaststellen dat zij niet aantoonbaar met welk concreet element betreffende hun gezinsleven de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Door het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoekende partij en haar minderjarig kind blijkt bovendien dat de verwerende partij wel degelijk het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar minderjarig kind in rekening heeft gebracht. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwijderingsmaatregel gevolgen heeft voor haar gezinsleven met haar kind en aldus niet dat de verwerende partij ten onrechte bepaalde elementen niet in overweging heeft genomen of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Zij toont niet aan op welke wijze het gezinsleven de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zou verhinderen, waardoor met het gezinsleven met haar minderjarig kind diende rekening te worden gehouden bij de afgifte ervan.

2.14.4. Ten overvloede wijst de Raad erop dat in het administratief dossier zich bovendien een nota "Evaluatie artikel 74/13" van 11 maart 2021 bevindt waaruit blijkt dat de verwerende partij omtrent het gezins- en familieleven van de verzoekende partij alsook omtrent het hoger belang van het kind het volgende heeft overwogen:

“Hoger belang van het kind : Betrokkene verklaart 1 minderjarig kind te hebben in België. Het is in het belang van het kind om bij de moeder te blijven.

Gezins- en familielevens : Betrokkene verklaart in België te verblijven met haar minderjarig kind. Ze maken beiden het voorwerp uit van het BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Betrokkene verklaart ook dat haar moeder, broer en zus in België verblijven, maar zij behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Gelet op het feit dat het kind van betrokkene ouder dan drie jaar is, kan er op redelijke wijze van uit gegaan worden dat het kind momenteel schoolgaande zijn. We wijzen er echter op dat het recht op onderwijs geenszins een waarborg betekent voor een bepaalde graad van kwaliteitsvol onderwijs of tewerkstelling. Het recht op onderwijs is immers niet absoluut en geeft geenszins automatisch recht op verblijf, evenmin wanneer betrokkene in het land van herkomst geen toegang tot onderwijs zou hebben. In het kader van het nemen van een verwijderingsbeslissing kan er dan ook van worden uitgegaan dat de bewijslast bij de vreemdeling ligt, indien haar kind, ten gelijke titel als de andere kinderen in zijn land, geen toegang zou hebben tot het onderwijs in geval van verwijdering. Indien geen elementen worden aangebracht, kan eenvoudig worden besloten dat het ontbreken van toegang tot het onderwijs niet kan worden ingeroepen. Tenslotte kan een onderwijs van mindere kwaliteit of dat niet tot een betrekking of tewerkstelling aanleiding geeft, niet worden weerhouden. Evenmin bevat het recht op onderwijs een algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling tot het volgen van onderwijs in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Betrokkene kan steeds gebruik maken van de wettelijk voorziene mogelijkheid om een verlenging van de termijn van het BGV te vragen met het oog op een vertrek, respectievelijk tijdens een tweewekelijkse schoolvakantie of na het schooljaar.”

De Raad stelt aldus vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij het gezinsleven van verzoekende partij in overweging heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat de moeder, halfbroer en -zus van de verzoekende partij in België verblijven maar niet tot haar gezinskern behoren, alsook dat gezien zowel de verzoekende partij als haar minderjarig kind het voorwerp uitmaken van het bevel om het grondgebied te verlaten, de gezinskern behouden blijft. Deze overwegingen vinden steun in de stukken van het administratief dossier.

2.14.5. Wanneer er voorts een risico van schending van het respect voor het privéleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privéleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Betreffende het privéleven, wijst de Raad erop dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de gewone opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift enkel op de aanwezigheid van een familiale cel met haar moeder, halfbroer en -zus en stelt voorts enkel dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met haar privéleven.

Met een dergelijk betoog toont de verzoekende partij geenszins een beschermingswaardig privéleven in België aan. Zij toont immers geenszins *in concreto* een integratie aan van een dusdanige intensiteit dat ze een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vormt.

Daar de verzoekende partij het voorhanden zijn van een beschermingswaardig privéleven niet aantoont, blijkt geenszins dat de verwerende partij gehouden was om hiermee rekening te houden of hierover te motiveren.

Nu het bestaan van een beschermingswaardig privéleven niet aannemelijk wordt gemaakt, diende en dient dit niet in overweging te worden genomen en diende en dient niet te worden overgegaan tot een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat de verwerende partij niet heeft onderzocht wat haar actuele situatie en angsten zijn bij een terugkeer naar Irak, in zoverre dit betoog betrekking heeft op een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, is dan ook niet dienstig.

De Raad wijst er dan ook geheel ten overvloede op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoekende partij – die nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven – toont met het enkel verwijzen naar een privéleven in België geenszins aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor haar privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Door louter te wijzen op een recht op een privéleven, maakt zij niet aannemelijk dat zij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in het land van herkomst.

2.15. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de bestreden beslissing op foutieve, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze werd genomen, noch dat de beslissing strijdig is met artikel 8 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

2.16. Gelet op voormelde vaststellingen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld of met bepaalde relevante elementen ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Evenmin toont de verzoekende partij, gelet op voorgaande vaststellingen, aan dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd daar zij geen rekening heeft gehouden met alle elementen eigen aan de zaak of met het geheel van de elementen eigen aan haar situatie.

2.17. Tot slot betoogt de verzoekende partij nog dat de verwerende partij niet alle noodzakelijke informatie heeft verzameld alvorens de bestreden beslissing te nemen, dat zij zich dus niet heeft uitgesproken met kennis van zaken, dat indien zij de moeite had genomen om haar te horen, zij zeer snel had begrepen hoeveel elementen er zijn die de realiteit niet weergeven. Zij betoogt dat de verwerende partij haar niet gehoord heeft voor het nemen van de bestreden beslissing, dat het recht om gehoord te worden een algemeen beginsel van Unierecht vormt alsook een algemeen rechtsbeginsel in de interne rechtsorde vormt.

De verzoekende partij voert de schending aan van het recht om gehoord te worden en van artikel 41 van het Handvest.

Deze bepaling uit het Handvest luidt als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name: a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen; b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim; c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden. (...)”

In de eerste plaats merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat de verzoekende partij zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen.

Dit neemt echter niet weg dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, het recht van eenieder verzekert om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Door het nemen van het bestreden bevel, tevens een terugkeerbesluit, wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht.

Deze bestreden beslissing moet eveneens worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van de verzoekende partij ongunstig kan beïnvloeden.

Op grond van artikel 41 van het Handvest had de verzoekende partij bijgevolg het recht gehoord te worden.

Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefte doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten *Alassini e.a.*, C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede *Texdata Software*, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, § 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, § 80).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een

andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

Ook betreffende het wijzen op het recht om gehoord te worden als een algemeen rechtsbeginsel in de interne rechtsorde, benadrukt de Raad dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden.

Nu de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij bepaalde relevante elementen in het licht van artikel 3 van het EVRM ten onrechte buiten beschouwing heeft gelaten en zij ook geenszins aantoonst dat haar gezinsleven met haar kind niet in overweging werd genomen of dat de bestreden beslissing hiervoor gevolgen heeft alsook voorts niet aantoonst dat zij zich kan bogen op enig ander beschermingswaardig gezins- en/of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, maakt zij niet aannemelijk dat de door haar in het verzoekschrift aangehaalde elementen van aard zijn dat ze een invloed hebben op het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten en toont zij niet aan dat, had zij gehoord geweest over voornoemde elementen, de besluitvorming *in casu* een andere afloop had kunnen hebben of de motivering van de bestreden beslissing verschillend zou zijn geweest.

Een schending van het hoorrecht blijkt dan ook niet.

2.18. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

2.19. Gelet op voorgaande vaststellingen, wordt een schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk gemaakt.

2.20. De middelen zijn, in de mate ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. VERMANDER